

Jedeme na turnaj

Slunce ho nepříjemně šimralo po tváři. Přivíral oči, aby už konečně zahlédl alespoň kousek moře – poprvé, ale snad ne naposledy. S maminkou a dědou byli nejdál v Rakousku v Alpách, hory měl moc rád, ale na moře se těšil jako malej kluk. Co na tom, že neletí, jak původně slibovali, že se táhnou autobusem takovou štreku, že necejtí záda z toho celonočního přejezdu Francie a že se Pepa poblíl ještě před Rozvadovem, takže celej autobus kysele páchne. Tohle všechno mu za to stojí. Ještě před pár týdny se třásl strachy, že ho trenér nevybere, že na ten mezinárodní turnaj starších žáků nepojede. Matěj si ho jako vždy dobíral, protože věděl stejně dobře jako on, že nikdo jiný si to nezaslouží víc a že patří v FK FC Podolí k nejlepším. To Matějovi spíše zatrnulo, když seděli po zápase s Duklou v šatně, zpocení a nervózní, trenér si stoupl doprostřed a do napjatého ticha četl z papíru jména těch osmnácti vyvolených, kteří v říjnu na týden vypadnou a zažijí něco neuvěřitelného.

„Kubajs, Macela, Smola...“

Ticho v kabině pomalu odkapávalo, přečtení se rozpačité a přitom šťastně usmívali a zírali před sebe s vidinou Messiho, jak je objímá a fotí se spolu před Nou Campem.

„Venta, Holas, Koucký...“

Jupí, Vojtovi se zatmělo před očima štěstím. Sice doufal, že jakožto zástupce kapitána ho trenér nevynechá, ale dokud to opravdu neslyšel, jistý si nebyl. Ale co Matěj,

